

чин після 20-х рр. філософія права як навчальна дисципліна перестала існувати. За часів радянської влади філософію права кваліфікували як прояв «буржуазної науки», тому її викладання на юридичних факультетах заборонили, що суттєво обмежило методологічну підготовку майбутніх юристів.

У кінці XX—на початку XXI ст. у зв'язку із революційними трансформаціями суспільного життя на рівні новоствореної держави України зацікавленість у філософії права на юридичних факультетах різко зросла. На рівні кафедр юридичних факультетів розпочалася дискусія з уточнення об'єкта, предмета, структури і функцій філософії права, яка продовжується сьогодні.

На думку автора, потреби якісно нового рівня підготовки компетентних фахівців-юристів стають підставою до поновлення викладання дисципліни «Філософія права» на юридичному факультеті ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана» насамперед для слухачів магістратури. Загалом знання з дисципліни «Філософія права» нададуть можливість осмислити зміст філософії права як філософського вчення про право, що досліджує головні проблеми системи права, послуговуючись для цього методами філософії. Предметом дисципліни «Філософія права» є розкриття сенсу права, а також обґрунтування цього сенсу. Завданням дисципліни «Філософія права» є сприяння формуванню у слухачів магістерського рівня підготовки досвіду обґрунтування власних рішень в безпосередній правовій діяльності, погодження їх з істиною, гуманістичним змістом практики юриста; розвиток потенціалу юриста-професіонала з найвищим рівнем компетентності, громадянської чесності, інтелектуаломислителя.

Автор пропонує такий тематичний план навчальної дисципліни «Філософія права»:

Тема 1. Предмет і завдання філософії права.

Тема 2. Генеза становлення і розвитку філософії права. Філософія права в античному світі та Середньовіччі.

Тема 3. Філософсько-правові вчення в Західній Європі. Філософія права епохи Відродження, періодів Реформації та Просвітництва.

Тема 4. Філософсько-правові вчення Західної Європи кінця XVIII—початку XIX ст. Філософсько-правові ідеї І. Канта та Г. Гегеля.

Тема 5. Сучасна філософія права. Юридичний позитивізм, нео- та постпозитивізм. Філософія права в Україні.

Тема 6. Основні проблеми філософії права. Правова онтологія (природа і структура права). Правова антропологія. Правова аксіологія.

Тема 7. Універсальне і культурно особливе у ціннісному вимірі права. Філософські проблеми права в посттоталітарному суспільстві.

Навчальна дисципліна «Філософія права» повинна набути статусу нормативної, її пропонується викладати силами кафедри філософії як для магістерського рівня підготовки, або у вигляді окремих спецкурсів, адаптованих до специфіки академічних груп та обраної спеціалізації.

Вивчення нормативної дисципліни «Філософія права» в ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана» покликано стати підґрунтям фундаменталізації юридичної освіти, сприяти розвитку висококваліфікованого юриста як творчої особистості, що вміє приймати відповідальні об'єктивні рішення, абстрагуючись від політичної та економічної кон'юнктури.

*Смірнова О.О., к.е.н.,
доцент кафедри банківських інвестицій*

ГОТОВНІСТЬ ДО ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК ВАЖЛИВА ПРОФЕСІЙНА ЯКІСТЬ ВИКЛАДАЧА

Професійна готовність є закономірним результатом спеціальної підготовки, самовизначення, освіти й самоосвіти, виховання й самовиховання. Це — психічний, активно-дієвий стан особистості, складна її якість, система інтегрованих властивостей. Така готовність регулює діяльність, забезпечує її ефективність. Однією з важливих якостей викладача, умов успішності його як професіонала є готовність до інноваційної діяльності. Педагогічні інновації, як і будь-які інші нововведення, породжують проблеми, пов'язані з необхідністю поєднання інноваційних програм з державними програмами виховання і навчання, співіснування різних педагогічних концепцій. Вони потребують принципово нових методичних розробок, нової якості педагогічного новаторства. На заваді цим но-

вовведенням стають невідповідність нових типів навчально-виховних закладів вимогам батьків, які здебільшого орієнтуються на традиційні стандарти навчання і виховання.

Не менш гострими є проблеми адаптації нововведення до нових умов. Часто вони спричинені намаганнями пристосувати до конкретних умов педагогічні технології, елементи змісту навчання й виховання, які виявили свою ефективність в інших галузях, або концепції, розроблені в зовсім інших історичних умовах. Таке механічне перенесення призводить до втрати змісту і глибинної суті інновації, що нерідко має наслідком її дискредитацію, розчарування багатьох людей, породжує нову хвилю консерватизму. Успішність інноваційної діяльності передбачає, що педагог усвідомлює практичну значущість різних інновацій у системі освіти не лише на професійному, а й на особистісному рівні. Однак включення викладача в інноваційний процес часто відбувається спонтанно, без урахування його професійної та особистісної готовності до інноваційної діяльності.

Готовність до інноваційної педагогічної діяльності — особливий особистісний стан, який передбачає наявність у викладача мотиваційно-ціннісного ставлення до професійної діяльності, володіння ефективними способами і засобами досягнення педагогічних цілей, здатності до творчості і рефлексії.

Вона є основою активної суспільної і професійно-педагогічної позиції суб'єкта, яка спонукає до інноваційної діяльності та сприяє її продуктивності.

Багато проблем, що постають перед викладачами, які працюють в інноваційному режимі, пов'язані і з низькою інноваційною компетентністю

Інноваційна компетентність викладача-система мотивів, знань, умінь, навичок, особистісних якостей викладача, що забезпечує ефективність використання нових педагогічних технологій у роботі зі студентами

Компонентами інноваційної компетентності викладача є поінформованість про інноваційні педагогічні технології, належне володіння їх змістом і методикою, висока культура використання інновацій у навчально-виховній роботі, особиста переконаність у необхідності застосування інноваційних технологій

Готовність до інноваційної діяльності є внутрішньою силою, що формує інноваційну позицію викладача. За структурою це складне інтегративне утворення, яке охоплює різноманітні якості, властивості, знання, навички особистості. Як один із важливих компонентів професійної готовності, вона є передумовою ефективної викладацької діяльності, максимальної реалізації його можливостей, розкриття творчого потенціалу. Джерела готовності до інноваційної діяльності сягають проблематики особистісного розвитку, професійної спрямованості, професійної освіти, виховання й самовиховання, професійного самовизначення викладача та готовності до самоудосконалення.

*Стрільчук Л. В., к.е.н.,
доцент кафедри банківської справи,
Стрільчук Ю. І., студентка
кредитно-економічного факультету*

ІННОВАЦІЙНА СКЛАДОВА У ПРОВЕДЕННІ СЕМІНАРСЬКИХ ЗАНЯТЬ

Головним завданням освіти в сучасних умовах є підготовка фахівців, рівень компетентності котрих відповідав би вимогам ринку. У зв'язку з цим постає необхідність впровадження у навчальний процес інноваційних технологій і посилення наукової складової.

У процесі вивчення теоретичних дисциплін широко використовується такий вид занять, як семінар-бесіда. При цьому студенти набувають навички ділового спілкування, уміння виступати в колективі, здатності креативно мислити, а викладач має змогу перевірити знання студента з усього матеріалу теми. Разом з тим опитаними може бути обмежена кількість студентів. У даному випадку також доцільним є використання експрес-опитування та тестування. Отже, викладач повинен так спланувати заняття, використовуючи одночасно різні підходи, як інноваційні, так і традиційні, щоб досягти стовідсоткового оцінювання студентів.

Важливу роль у формуванні знань і вмінь майбутніх фахівців відіграє науково-дослідна складова організації навчального процесу, яка сприяє розвитку певних здібностей студентів, умінню збирати, обробляти, аналізувати інформацію, виявляти проблеми з того чи іншого питання, а також умінню знаходити шляхи їх вирішення.